

dům vypovídající strany a není opodstatněn názor, že výpověď jest nepřipustna.

Čís. 5748.

Opírá-li nárok proti obci (jejím zřízencům) o náhradu škody jedině o předpis Šu 5 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n., ježto obec (zřízenci její) poškodili při dopravě (uschování) svršky, jest pořad práva nepřipustným.

(Rozh. ze dne 10. února 1926, R I 1079/25.)

Žalobu proti obci H. a strážníkům téže obce o náhradu škody odůvodňoval žalobce tím, že při vnuceném vyklizení bytu žalovanými strážníky obce H. byl jeho nábytek poškozen. K námitce nepřipustnosti pořadu práva s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl, r e k u r s n í s o u d námitku zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalobce netvrdil v první stolici k odůvodnění svého nároku soukromoprávní poměr k žalované obci, ani uschovací smlouvu ve smyslu Šu 349 ex. ř., nýbrž opíral žalobu jedině o předpis Šu 5 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. s tím, že žalovaná obec, pokud se týče její zřízenci, poškodili jeho svršky při dopravě z domu čís. 122 v H. anebo při uschování, čímž utrpěl prý škodu 700 Kč. Povinnost obce, vyklizené věci neprodleně řádně uložití potud, než jimi oprávněný naloží jinak, nevyvěrá ze soukromoprávního poměru, nýbrž z poměru veřejnoprávního. Žalobce a žalovaná obec nevystupují zde jako rovnoprávné podměty právního poměru, nýbrž jako podřízený člen k nadřízenému svazu, který ve veřejném zájmu pro svého příslušníka má být činným ve smyslu Šu 5 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. O tom, zda obec tuto povinnost řádně vykonala, možno rozhodovati jen se stanoviska veřejnoprávního. Právem proto první soudce rozpoznal, že v tomto případě pořad práva jest vyloučen (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu čís. 4154 sb. n. s.). Názor rekursního soudu, že zde přicházejí v úvahu předpisy občanského zákoníka o uschovací smlouvě, dále ustanovení Šu 259 ex. ř. o uschování zabavených věcí a § 968 obč. zák. o sekvestraci, odporuje tomuto rozhodnutí a není správným. Rozhodnutí Nejvyššího soudu čís. 1844 a čís. 3091 sb. n. s. nehodí se na tento případ, jelikož mají jiný skutkový poklad a vyslovují zásadu, že pořad práva jest přípustným pro nároky proti obci na náhradu škody, ježto vyklidila svémocně byt, ačkoliv povolen byl odklad exekuce vyklizením a jelikož neoprávněně zabrala místnost, tedy překročila obor své působnosti. Žalovaní strážníci vykonali při dopravě a při uschování žalobcových svršků k příkazu žalované obce veřejnoprávní, vrchnostenské úkony a nemohou u soudu býti žalováni pro domnělé porušení svých služebních povinností (viz Dr.

Neumann, komentář k c. ř. s. str. 78, bod 46 a rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího soudu ze dne 6. října 1858 Z. 11.001, Gl. U. čís. 631 a ze dne 25. února 1873, čís. 1719, G. U. čís. 4890). Pořad práva jest tedy vyloučen také pro žalobu proti obecním strážníkům.

Čís. 5749.

Ustanovení druhého odstavce čís. 4 Šu 216 ex. ř. o starších než tříletých úrocích platí, i když bylo jich promlčení přerušeno žalobou. Lhostejno, že bylo povoleno dražební řízení a poznámka jeho zavedení také pro ony starší úroky.

Útraty dovolacího rekursu v rozvrhovém řízení nelze přiznati.

(Rozh. ze dne 10. února 1926, R I 1089/25.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za nemovitost, prodanou dne 29. srpna 1924 v exekuční dražbě, nepřikázal soud první stolice knihovni a zároveň vymáhající věřitelce, spořitelně v S., úroky z prodlení starší tři let od příklepu v stejném pořadí s jistinou. Rekursní soud přikázal i ony úroky.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud vyhověl rekursu knihovni a zároveň vymáhající věřitelky, spořiteny v S., poněvadž prý bylo promlčení úroků žalobou C 30/23 přerušeno a poněvadž prý exekuční titul, jenž jest základem exekuce, výslovně spořitelně přiznává od 1. ledna 1921 počínající běžný úrokový nedoplatek. S názorem rekursního soudu o přerušném promlčení jest souhlasiti, nikoliv však s dalším názorem, že by již proto příslušelo těmto starším než tříletým úrokům stejné knihovní pořadí s jistinou. Výslovné ustanovení Šu 216 čís. 4 druhý odstavec ex. ř., že stejnou přednost s jistinou mají jen úroky, které ze smlouvy nebo ze zákona příslušejíce nejsou déle tří let přede dnem příklepu zadrženy, jest tomuto dalšímu názoru rekursního soudu na závadu. Okolnost, že na základě uvedeného exekučního titulu povoleno bylo dražební řízení, a poznámka jeho zavedení také pro ony starší než tříleté úroky a úroky z prodlení, nemá jiného významu, než že pro tyto úroky platí pořadí knihovního zápisu, pokud se týče poznámky zavedeného dražebního řízení (§ 216 čís. 4 první odstavec a § 135 ex. ř.), po případě bylo by lze je uspokojiti podle ustanovení Šu 217 čís. 2 ex. ř., nikoliv však v stejném knihovním pořadí s jistinou. Také bylo by lze úroky ty přiřknouti v rámci jistoty (kauce) pro vedlejší závazky, pokud nebyla již vyčerpána, avšak tu nelze přehlédnouti, že spořitelna v rámci této jistoty v úhrnné sumě 700 Kč úroků těch nepožadovala a že první soud výslovně zjistil, že úhrada takovýchto úroků v kauci pro vedlejší závazky ujednána nebyla.